

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/17/2018
Identifikačné číslo spisu:	6414211939
Dátum vydania rozhodnutia:	23.01.2019
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:6414211939.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu N. Q., trvale bytom v M., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kuzmányho 29, v mene ktorej koná ako konateľ advokát JUDr. Peter Rybár, proti žalovanej PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, zastúpenej JUDr. Jánom Havlátom, advokátom v Bratislave, Rudnayovo námestie 1, o 2.172,91 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp.zn. 19C/158/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. novembra 2016 sp.zn. 16Co/ 403/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. januára 2015 č.k. 19C/158/2014-55 žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.172,91 € s úrokom z omeškania 8,15% ročne od 10. októbra 2014 do zaplatenia, všetko do 3 dní; vo zvyšku žalobu (požadujúcu celkom 3.729,74 € s úrokom z omeškania počítaným z takejto sumy v rovnakej sadzbe i za obdobie uvedené vyššie) zamietol a žalovanej uložil povinnosť žalobcovi „nahradiť“ (správne „zaplatiť“ - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) „trovy právneho zastúpenia“ (správne len „náhradu trov konania“ - opäť pozn. najvyššieho súdu) vo výške 198,14 €, taktiež do 3 dní. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne ust. § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, § 2, § 3 ods. 1 a 2 a § 4 ods. 1 a 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy žalobcu a žalovanej (ku ktorej platnému uzavretiu inak podľa názoru súdu prvej inštancie ani neprišlo) a § 37 ods. 1, § 40 ods. 1, § 43, § 43a ods. 1, § 44 ods. 1 a 2, § 107 ods. 1 a 2 a § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); vecne potom tým, že medzi žalobcom a žalovanou nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere (pre neprijatie návrhu žalobcu na zmeny v obsahu zmluvy zo

strany žalovanej a následné nepreukázanie prijatia nového vo viacerom - o.i. aj čo do údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov, ďalej tiež iba „RPMN“ - odlišného návrhu žalovanej žalobcom, pričom zmluva navyše obsahovala i celý rad neprehľadných zmluvných dojednaní) a ak žalobca napriek tomu žalovanej plnil, vzniklo mu právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške rozdielu medzi ním zaplatenou sumou a súhrnnou sumou poskytnutých úverov (vo vzťahu ku ktorej požiadavke sa však žalovaná čiastočne účinne ubránila vznesením námietky premlčania).

2. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie len „nižšie súdy“) rozsudkom z 10. novembra 2016 sp.zn. 16Co/403/2015 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti vo veci samej potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/ 2015 Z.z., dnes už i v znení zákonov č. 87/2017 Z.z. a č. 350/2018 Z.z., ďalej len „C.s.p.“); v časti trov konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie; v časti zamietajúcej žalobu vyslovil (inak nadbytočne - pozn. najvyššieho súdu), že v tomto výroku zostáva rozsudok nedotknutý a napokon rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozsudku síce nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie o absolútnej neplatnosti zmluvy strán sporu, resp. o jej platnom neuzavretí, zhodne s ním však mal za to, že pre absenciu jednej zo zákonných náležitostí zmluvy, podľa neho tej reprezentovanej údajmi o počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, bolo treba úver považovať za bezúčelný a nespoplatnený (s následkom v podobe dôvodnosti žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia v tej časti, v ktorej jej vyhovel i súd prvej inštancie).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p. a § 421 ods. 1 písm. a/ aj c/ rovnakého zákona. V prípade namietanej tzv. zmätočnosti vady nad rámec reprodukcie záverov z viacerých rozhodnutí najvyššieho súdu, Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ako i jedného z publikovaných rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky odvolaciemu súdu vytykala predovšetkým nedostatočnosť odôvodnenia jeho rozsudku (v tomto prípade majú za to, že toto nezodpovedá požiadavkám sformulovaným v rozsudku najvyššieho súdu z 27. apríla 2006 sp.zn. 4 Cdo 171/2005). Pri dôvode prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/, resp. písm. c/ C.s.p. len všeobecne (bez odvolania sa na jediné rozhodnutie najvyššieho súdu) namietala, že odvolací súd sa dovolaním napádaným rozsudkom odchýlil od svojej ustálenej rozhodovacej praxe (?), resp. že rozhodovacia prax odvolacieho súdu je s poukazom na napadnuté rozhodnutia krajského i okresného súdu rozdielna (?), pričom v ďalšom argumentovala len odchýlením sa pri sadzbe RPMN uzavretou zmluvou z prejednávanej veci v prospech žalobcu ako spotrebiteľa (rozumieť znížením sadzby) a nižším súdom vytkla nesprávnosť skutkových zistení o nedostatku zákonom predpísaných náležitostí zmluvy o revolvingovom úvere i nerozlišovanie nimi medzi RPMN úveru a RPMN úveru po poskytnutí revolvingu. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie (?) na ďalšie konanie.

4. Žalobca navrhol dovolanie odmietnuť pre názor o jeho oneskorenom podaní a pre prípad nestotožnenia sa dovolacieho súdu s takýmto jeho názorom dovolanie zamietnuť, majú za to, že je jednak neprípustnou (pre závery z uznesenia veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu - ďalej len „veľký senát“ - z 19. apríla 2017 sp.zn. 1 V Cdo 2/2017) kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 420 a § 421 C.s.p., okrem toho však podľa neho žalovaná nijako nekonkretizovala, čím malo dôjsť k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, pri namietaní ňou odchýlenia sa odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu neuviedla žiadne rozhodnutie majúce reprezentovať takúto ustálenú rozhodovaciu prax a v prípade rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (Krajského súdu v Banskej Bystrici) sú žalobcovi známe prinajmenšom tri rozhodnutia vyslovujúce názor totožný s tým z prejednávanej veci.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) bol predovšetkým v tejto konkrétnej veci povinný vyriešiť otázku dôvodnosti tej námietky žalobcu, podľa ktorej je dovolanie žalovanej oneskoreným (a z tohto dôvodu odsúdeným na naloženie s ním podľa § 447 písm. a/ C.s.p.). S touto procesnou námietkou

súpera dovolateľky sa však stotožniť nešlo, keď k doručeniu rozsudku odvolacieho súdu advokátovi žalovanej v tejto veci došlo 22. mája 2017 (ktorým dňom pre doručenie v ňom i druhej strane sporu sa inak napádaný rozsudok odvolacieho súdu stal aj právoplatným, v tejto súv. por. č.l. 117 p. v. spisu), faktický koniec dvojmesačnej lehoty na podanie dovolania (§ 427 ods. 1 veta prvá C.s.p.) pripadol na sobotu 22. júla 2017, právnym posledným dňom lehoty sa preto stal pondelok 24. júla 2017 (tu por. tiež § 121 ods. 3 a 4 C.s.p.) a k podaniu dovolania na poštovú prepravu súdu prvej inštancie došlo práve takýto posledný deň, hoc aj s fyzickým príchodom dovolania adresátovi až 26. deň rovnakého mesiaca i roka (č.l. 122 a 128 spisu).

6. Následne však po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bol vydaný dovolaním napádaný rozsudok odvolacieho súdu a tiež tomuto predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie (§ 424 C.s.p.), a to pri splnení aj podmienky zastúpenia dovolateľky i spísania dovolania spôsobom predpokladaným zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie napriek uvedenému v predošlom odseku treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) rozhodnutia je potom uvedené v nasledovných bodoch.

7. Dovolanie je i za aktuálnej úpravy procesného práva (rozumej od 1. júla 2016) tak ako v podmienkach skoršej úpravy mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súv. por. napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017).

8. Vyššie naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C.s.p.

9. Žalovaná v dovolaní uviedla, že prípustnosť jej dovolania vyplýva z § 420 písm. f/ C.s.p. a tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, resp. písm. c/ C.s.p.

10. Pretože názor o neprípustnosti kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania, vyslovený v žalobcom zmieňovanom rozhodnutí veľkého senátu, bol prekonaný novším rozhodnutím veľkého senátu konštatujúcim presný opak (tu por. uznesenie veľkého senátu z 21. marca 2018 sp.zn. 1 V Cdo 1/2018), dovolaciemu súdu vznikla povinnosť zaoberať sa existenciou oboch žalovanou tvrdených dôvodov prípustnosti jej dovolania.

11. Podľa § 420 písm. f/ C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami,

argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

13. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Pôvodne čiastočne rozdielna a až neskôr zjednotená rozhodovacia prax najvyššieho súdu (dielom reprezentovaná aj žalovanou uvádzaným rozsudkom najvyššieho súdu z jeho veci sp.zn. 4 Cdo 171/2005) potom dospela k záveru, že diskutovaný pojem principiálne nemožno vykladať extenzívne - jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu (v tejto súv. por. najmä stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. zmätočnosťnú vadu, skôr tvoriacu súčasť § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení len výnimočne).

14. V prejednávanej veci o prípad vyššie spomenutej výnimočnosti, a teda ani o prípad nutnosti uplatnenia druhej vety stanoviska R 2/2016 nejde. Výnimka sa má totiž týkať len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné i podľa judikatúry ESLP, o aký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003), resp. ak odôvodnenie rozhodnutia obsahuje výkladom neodstrániteľné rozpory (protirečivosti).

15. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

16. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. Za takú vadu nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

17. V dovolaní žalovaná namieta tiež nedostatky dokazovania, tvrdiac, že nižšie súdy niektoré z dôkazov (najmä listinu zachycujúcu obsah zmluvy o revolvingovom úvere strán sporu) nesprávne vyhodnotili a z výsledkov dokazovania vyvodili nesprávne skutkové zistenia.

18. Dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh (v sporovom konaní žaloba) týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu a nie strán sporu. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (tu por. R 125/ 1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale na základe záverov už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu por. R 37/1993 a 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo

34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134 /2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 86/2012).

19. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, naznačované dovolaním, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá (tu por. R 42/1993, ale aj 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 18/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010 a 7 Cdo 248/ 2012).

20. Ani podľa novej právnej úpravy civilného procesu, účinnnej od 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., žiadneho z ďalších písmen rovnakého ustanovenia a ani v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov, či nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad vo veci prejednávanej takýmto súdom pod sp.zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

21. Dovolateľka vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania tiež z ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C.s.p., podľa ktorých je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písm. a/), resp. ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/).

22. Pominúc na tomto mieste neakceptovateľnosť odôvodnenia dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 C.s.p. súčasne tým, že na riešenie určitej právnej otázky už rozhodovacia prax dovolacieho súdu pozná ustálenú odpoveď (a odvolací súd sa mal riešením rovnakej otázky od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu odchýliť) a tým, že tu pretrváva stav rozdielnosti prístupu dovolacieho súdu k riešeniu tej istej právnej otázky, ktoré odôvodnenie dovolania v skutočnosti vykazuje znaky jeho vnútornej rozpornosti a vo svojej podstate znamená odôvodnenie dovolania neprípustným dôvodom (v tejto súv. por. napr. uznesenie najvyššieho súdu z 31. júla 2017 sp.zn. 6 Cdo 123/2017) i okolnosť zjavného nepochopenia dovolateľkou alebo možbyť aj len jej omylu v tom, čím by mal byť naplnený tvrdený dôvod prípustnosti dovolania, o ktorom je v tomto prípade reč (čím treba rozumieť evidentné nerozlišovanie dovolateľkou medzi rozhodovacou praxou odvolacieho a dovolacieho súdu, pričom dôvod prípustnosti dovolania podľa celého ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p. - nerozhodno ktorého písmena - sa viaže len k druhej z nich) platí, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., by mal dovolateľ I. konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, II. vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a III. uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Prakticky to isté platí u dovolania, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., kde jediným rozdielom je podoba povinnosti pod II. zhora, ktorá v tomto prípade tkvie v označení prinajmenšom dvoch protichodných rozhodnutí najvyššieho súdu, riešiacich dovolaním nastoľovanú otázku rozdielne (pričom ani jedno z označených rozhodnutí nejde považovať za výraz ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu). Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky však kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ ani písm. c/ C.s.p. významovo nezodpovedajú.

23. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, ani rozhodnutia najvyššieho súdu reprezentujúce (vo vzťahu k vymedzenej právnej otázke) jeho rozdielnu (nejednotnú) rozhodovaciu prax, odvolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného odvolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd a v súvislosti s tým ani

vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania v C.s.p., ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 zákona, o ktorom je tu reč (tu por. Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382, ako aj uznesenie najvyššieho súdu zo 6. marca 2017 sp.zn. 3 Cdo 6/2017).

24. V prejednávanej veci si žalovaná nesplnila povinnosť celkom jednoznačným a pochybnosti nevzbudzujúcim spôsobom sformulovať právnu otázku, od ktorej riešenia bolo podľa jej názoru závislým v jej neprospech vyznievajúce rozhodnutie odvolacieho súdu a rovnako si nesplnila ani povinnosť ňou zvolenému dôvodu prípustnosti dovolania prispôbiť tiež argumentáciu, nasvedčujúcu buď stavu ustálenia judikatúry najvyššieho súdu a odchýlenia sa odvolacieho súdu od takejto judikatúry alebo stavu rozdielnosti judikatúry najvyššieho súdu a potreby jej zjednotenia (s možnosťou, že v konečnom dôsledku obrazne „navrch“ získa práve riešenie preferované dovolaním, odchylné však od toho, ktoré v konkrétnej veci ponúkol odvolací súd, opierajúci sa o časť dosiaľ nezjednotenej praxe súdu dovolacieho); hoci platí, že ak nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolať v dovolaní vysvetliť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní vymedziť náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod (§ 420, resp. § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1, resp. § 432 ods. 1 C.s.p.).

25. Najvyšší súd z uvedených dôvodov preto dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c/ C.s.p. (pokiaľ šlo o dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ zákona) aj písmena f/ rovnakého zákonného ustanovenia (to v prípade tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/, resp. c/ C.s.p.) odmietol.

26. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu vo veci samej pomerom hlasov 3 : 0, v časti trov konania potom pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.